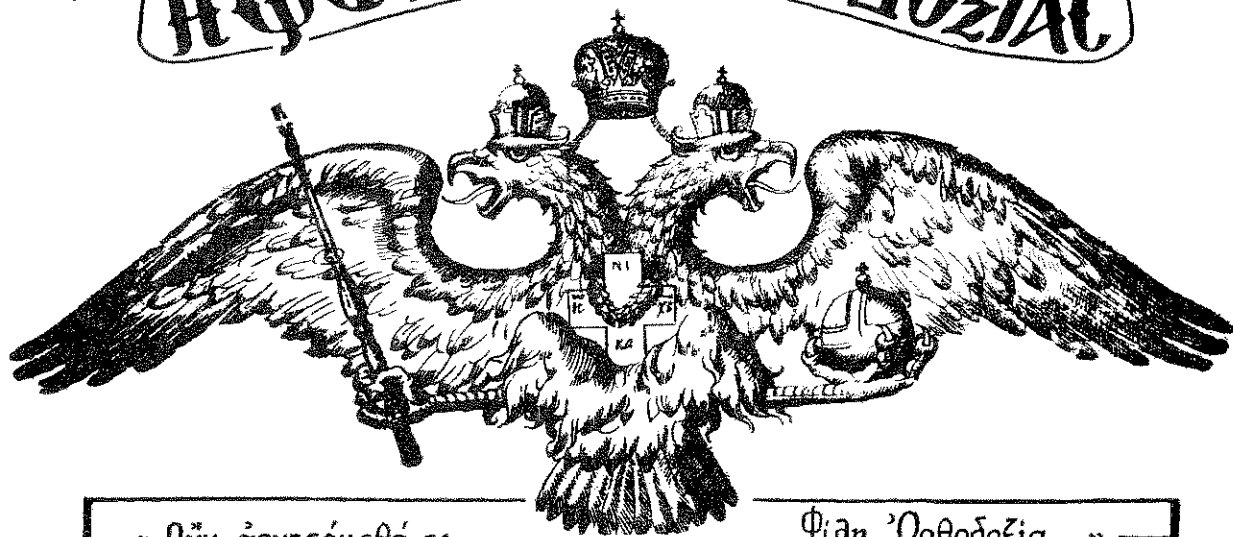

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἄρνησόμεθά σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία... »

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 567

Ἔτος ΚΔ΄.

1 Ἰουνίου 1969 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 1

Τηλ. 628.280

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147

Ἡ ἀξία τοῦ ἀγῶνος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν

Β΄

Ἄλλ' οἱ τολμηταὶ δὲν ἐδίστασαν νὰ προχωρήσουν, διότι, ὡς προελέχθη, ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἐθεωρήθη ὡς ἡ καταλληλότερα διὰ τὸ πραξικόπημά των.

Κατὰ τρόπον δὲ πρωτοφανῆ εἰς τὴν ἱστορίαν, προέβησαν εἰς τὴν προσαρμογὴν τοῦ ἑορτολογίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸ νέον ἡμερολόγιον, ἄνευ τῆς συμφωνίας τῶν ἄλλων ἐπὶ μέρους Ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Πολλαὶ διαμαρτυρίαι ἠκούσθησαν τότε πανταχόθεν. Οὐδεὶς ὅμως ἐτόλμησε νὰ διαχωρίσῃ τὰς εὐθύνas του ἀπὸ τοὺς κινηματίας. Διὰ τοῦτο καὶ δὲν συνεκινήθησαν οὗτοι ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς ἀντιδράσεως τῶν ἀντιφρονούντων πρὸς αὐτοὺς.

Γνωρίζοντες δὲ ὡς ἀδίστακτοι, ὅτι αἱ πρῶται ἐντυπώσεις αἱ τὰς διαμαρτυρίας προξενούσαι παρέρχονται, ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ προχωρήσουν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν ὅλων τῶν προαποφασισθεισῶν ἐν τῷ «Πανορθοδόξῳ Συνεδρίῳ» τῆς Κωνσταντινουπόλεως μεταρρυθμίσεων.

Εἰς τὸ κρίσιμον τοῦτο διὰ τὴν ὅλην Ὁρθοδοξίαν σημείον ἐτόλμησε μία δρᾶξ ἀπλοϊκῶν Ὁρθοδόξων νὰ διαχωρίσῃ τὰς εὐθύνas τῆς ἀπὸ τὴν καινοτομήσασαν εἰς τὸ ἑορτολόγιον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ νὰ δημιουργήσῃ τὸν πρῶτον πυρῆνα ἐνεργοῦς ἀντιδράσεως πρὸς τοὺς τότε ρηξικελεύθους ἱεράρχας. Συνεπίκουρος πρὸς τοὺς ἐλαχίστους τότε ζηλωτὰς ἦλθε μετ' ὀλίγων καὶ ὁ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ἰδρυθεὶς «Σύλλογος τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων», ὁστις ἐπρομήθευσεν εἰς τὴν νεοῖδρυθεῖσαν Κοινότητα τῶν Γ. Ο. Χ. ζηλωτὰς ἱερομονάχους, οἵτινες περιερχόμενοι τὴν Ἑλλάδα μετ' ἄκρας αὐταπαρνήσεως, προέτρεπον τοὺς Ἑλληνας Ὁρθοδόξους νὰ ἐμμένωσιν εἰς τὰ Πάτρια, ἐπαναλαμβάνοντες συνεχῶς πρὸς πάντας τὰ τοῦ οὐρανοβάμονος ἱερὰ λόγια: «**Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἅς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν**» Β΄ Θεσσαλ, β΄ 15).

Ἐξηπλώθη οὕτω τὸ κίνημα τῶν «Παλαιοημερολογιτῶν» εἰς ὁλόκληρον τὴν

Ἑλλάδα καὶ ἐκτὸς αὐτῆς. 800 παραρτήματα μὲ χιλιάδας πιστοὺς, τῆς ἐν Ἀθήναις ἐδρευούσης καὶ ὑπὸ τοῦ Κράτους ἀνεγνωρισμένης Ἱερᾶς Κοινότητος αὐτῶν, ιδρύθησαν εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς περιοχὰς τῆς χώρας. Ἐνθουσιασμὸς ἀνέκφραστος ἐδόνει τὰς καρδίας ὄλων τῶν «Ζηλωτῶν Ὁρθόδοξων», οἵτινες ἐνταχθέντες ὡς ὀπλίται εἰς **«τὴν παράταξιν τοῦ Κυρίου»**, ἀντιμετώπιζον μὲ τὴν αὐταπάρνησιν τῶν Χριστιανῶν τῶν πρώτων αἰώνων πᾶσας τὰς ἀντιξοότητας.

Διότι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία μετὰ τῆς Πολιτείας ἔλαβον δρακόντια κατ' αὐτοῦ μέτρα, πρὸς καταστολὴν τοῦ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείως κινήματος τῶν.

Δεσμὰ καὶ φυλακίσεις, δαρμοὶ καὶ χρήσεις ὀπλῶν ἐναντίον ἀκραιφνῶν Ἑλληνορθόδοξων πολιτῶν, καθαιρέσεις, βίαιοι ἀποσηματισμοὶ καὶ κουρὰ τῆς κόμης καὶ τῆς γενειάδος καὶ ἔξορμαι ζηλωτῶν κληρικῶν, διαλύσεις ἱερῶν Συνάξεων τῶν πιστῶν ἐν ὥρᾳ προσευχῆς, σφραγίσεις, δηώσεις καὶ καταδάψεις ἱερῶν Ναῶν, ἀνατροπὴ ἀγίων Ποτηρίων ἐν ὥρᾳ τῆς φρικτῆς καὶ θείας Λειτουργίας, μὴ ἀναγνώρισις ὑπὸ τοῦ Κράτους τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, μὲ ὅλας τὰς βαρυτάτας δι' αὐτοὺς κοινωνικὰς συνεπείας καὶ ἄλλαι ποικίλαι πιέσεις ἐνηργοῦντο κατ' αὐτῶν συνεχῶς. Ἐν ὀλίγοις ἐγένετο πλήρης ἀντιγραφὴ τῶν ἐπὶ τῆς εἰκονομαχίας μεθόδων εἰς βάρος εὐσεβεστάτων Ἑλληνορθόδοξων, τῶν ὁποίων τὸ μόνον παράπτωμα ἦτο, ὅτι ἠθελον τὴν Ἀγίαν καὶ Ἀχραντὸν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῶν **ἀκαινοτόμητον**. Εἰς οὐδὲν ὁμως ἴσχυσαν τὰ κατ' αὐτῶν μέτρα.

Αἱ ἰδέαι κρατύνονται διὰ τῶν διώξεων. Τὸ κίνημά τῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι συνέχεια τῆς ζωῆς καὶ τῆς αἰωνοβίου Παραδόσεως τῆς Ἀγίας Καθολικῆς Ὁρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διατηρεῖται ἀκμαιότατον ἐπὶ μίαν 45ετίαν. Διῆλθε «διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος» καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων ἀπεδείχθη **ἀκατάλυτον**. Εἶναι ἤδη μία Ἐκκλησία Μαρτυρικὴ, βεβαμμένη, ὡς διὰ πορφύρας,

μὲ τὰ αἵματα τῶν ὁμολογητῶν τῆς, μὲ γεγυμνασμένους ὀπλίτας ἐτοίμη ν' ἀντιμετωπίσῃ μὲ τὴν «ὑπέροπλον δύναμιν τοῦ Κυρίου τῶν Δυνάμεων», οἵασιδήποτε ἀντιξοότητος. **Εἶναι μία βοῶσα πραγματικῆς ἡ ὑπόστασίς τῆς**. Εἶναι τὸ ὄχυρόν καταφύγιον εἰς περίπτωσιν οἵασιδήποτε νέας δοκιμασίας τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὰ χαρᾶκάματα, ὁ ὀπλισμός, οἱ μαχηταὶ ὑπάρχουν, πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἔχουν «ξεγράψει» τοὺς ἑαυτοὺς τῶν ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν ζώντων διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Κατόπιν τῶν ἐκτεθέντων δυνάμεθα μετὰ πεποιθήσεως νὰ εἰπώμεν, ὅτι ὁ ἱερὸς ἀγὼν τῶν περιφρονητικῶς καλουμένων **«Παλαιοημερολογιτῶν»** ἀπέβη σωτήριος δι' ὅλην τὴν Ὁρθοδοξίαν διότι ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ μέχρις αἵματος ἀντίδρασις αὐτῶν πρὸς τοὺς καινοτομήσαντας, θὰ προῦχώρουν οὗτοι εἰς τὴν ἐφαρμογὴν καὶ ἄλλων προαποφασισθεισῶν καινοτομιῶν, ὅτε τὸ μεταξὺ τῶν καινοτομησασῶν καὶ τῶν μὴ τοιούτων ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν χάσμα θὰ διηρύνετο καὶ θὰ ἐδημιουργεῖτο ἐπίσημον σχίσμα.

Ἡ μαρτυρικὴ αὕτη Ἐκκλησία, ὡς Ἐκκλησία δοκιμαζομένη, ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ πιστὰ μέλη. Ἐχει δὲ τὸ μέγα πλεονέκτημα τῶν ἐλευθέρων κινήσεων, ὡς ἀδέσμευτος, ὡς μὴ ἐπηρεαζομένη ἀπὸ τὰς σκοτεινὰς ποικίλας δυνάμεις, ὅπως ἦτο ἡ Ἐκκλησία τῶν πρώτων Χριστιανικῶν αἰώνων. Εἶναι ἐλευθέρα καὶ ζῶσα Ἐκκλησία, παρ' ὅλας τὰς ἠθικὰς ἀτελείας τῶν μελῶν τῆς.

Ὡς εὐρισκομένη δὲ εἰς τὸν χῶρον τῆς Ἑλλάδος, ἐπιδρᾷ μὲ τὴν συντηρητικότητά της ἐπὶ τῆς μόνης σχετικῶς ὀργανωμένης Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ ἐφ' ὄλων τῶν ἄλλων ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, καὶ οὕτω διατηρεῖται τὸ προνόμιον τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὡς θεματοφύλακος τῆς Ἀχραντοῦ Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Ἑθνικὴ Κυβέρνησις, ὡς ἀναλαβοῦσα τὴν δύσκολον ἀλλ' ὠραίαν ἀποστολὴν τῆς θεμελιώσεως τῆς Νέας Ἑλλάδος ἐπὶ τῶν αἰωνοβίων ἑλληνορθόδοξων παραδόσεων, εἶναι εἰς θέσιν νὰ λειάνῃ τὰς μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας σχέσεις, ὥστε, ὀδεύοντες διὰ δύο παραλλήλων πρὸς

ΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Αὐτὸς μὲν γάρ (ὁ Θεός) ἐβούλετο καὶ ἐκ προοιμίων ἔπειδὴ δὲ αὐτὸς οὐκ ἄν εἰλῆξε, τότε εὐδόκησεν, ὅτε καὶ αὐτὸς ἐμελλε πεῖθεσθαι. Οὕτω καὶ τὸν ληστὴν ἐκάλεσε, καίτοι θυνάμενος καὶ ἔμπροσθεν αὐτὸν καλέσας ἀλλ' ἐκεῖνος, οὐκ ἄν ὑπήκουσεν. Εἰ γάρ ὁ Παῦλος ἐξ ἄρχῆς οὐκ ἄν ὑπήκουσε, πολλῶ μᾶλλον ὁ ληστής». (Ἱ. Χρυσόστομος).

Ὁ Πανάγαθος καὶ Πανοικτίρμων Κύριος καὶ «Θεὸς τοῦ ἐλέους καὶ τῶν σὺν-τιμῶν» «θέλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν».

Δὲν καλεῖ ὅμως πάντας εἰς τὸ αὐτὸ χρονικὸν σημεῖον τῆς ζωῆς. Ἄλλους καλεῖ ἀπὸ τῆς νηπιακῆς ἡλικίας, ἑτέρους εἰς τὴν ὥριμότητα καὶ ἐνίοις εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ βίου των.

«Ὡς ἀνεξερευνήτα τὰ κρίματα Αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ Αὐτοῦ» πρέπει νὰ ἀναφωνήσωμεν μετὰ τοῦ θεοκλήρυτος Παύλου, χοῖρις νὰ πολυπραγμανώμε, διὰτὶ ὁ Θεὸς οὕτω ποιεῖ. Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς κλήσεως τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποφαίνεται, πὺς ἕκαστος καλεῖται, ἔταν μὲλλῃ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν θείαν ταύτην πρόσκλησιν.—«Ὡς καὶ τὸν ληστὴν ἐκάλεσε, καίτοι θυνάμενος καὶ ἔμ-

προσθεν αὐτὸν κάλεσαν ἀλλ' ἐκεῖνος, οὐκ ἄν ὑπήκουσεν». Ἰδοὺ τὴ λέγει ὁ μακάριος Παῦλος διὰ τὴν κλήσιν του. «Ὅτε δὲ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς ὁ ἀφορίσας με ἐκ κοιλίας μητρὸς μου. «Ὅτε δὲ εὐδόκησεν» ἐρωτᾷ ὁ θεῖος Χρυσόστομος, «ὅτε ἐμελλεν ὑπακούσσεσθαι» ἀπαντᾷ.—Ἄρα πρέπει νὰ δοξάζοιμε καὶ νὰ εὐγνωμονοῦμε τὸν Θεόν, εἰς οἰανδήποτε ἡλικίαν καὶ ἐὰν ἐκάλεσε ἡμᾶς, διότι καὶ ἐν περιπτώσει ἀναβολῆς τῆς κλήσεως ἡμῶν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, τοῦτο εἶναι ἐνδειξις τῆς Φιλανθρωπίας αὐτοῦ καὶ ἀφορμὴ δι' ἡμᾶς μεγίστης πρὸς Αὐτὸν εὐγνωμοσύνης.

Τότε μόνον πρέπει νὰ εἴμεθα ἀνήσυχτοι, ὅταν ὁ Θεὸς μᾶς ἔχῃ καλέσει καὶ ἡμεῖς ἐκ προμελέτης καὶ σκοπίμως παραπέμπομεν τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας ἡμῶν εἰς τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν. Ἐὰν ὅμως εἴτε ἐξ ἀγνοίας, εἴτε ἐξ ἄλλων λόγων διεπλεύσαμεν τὸ πέλαιος τῆς ζωῆς ἡμῶν ἀμετανόητοι, ὥς μὴ ἀμφιβάλομεν, ὅτι φιλάνθρωπος ὢν ὁ Δεσπότης, θά, δεχθῇ ἡμᾶς καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην, ὥς θὰ ἐδέχετο καὶ εἰς τὴν νεωτέραν ἡλικίαν.

Ἄς μὴ λησμονῶμεν ποτὲ τὴν θαυμασίαν ἐκείνην παραβολὴν τοῦ Κυρίου, καθ' ἣν ἔδωκε τὸν ἴδιον μισθὸν καὶ εἰς τὸν ἐργάτην, ὁ ὁποῖος μόλις τὴν ἐνδεκάτην ὥραν ἔγνω νὰ γίνῃ ἄξιος τοῦ Ἀμπελωνοῦ ἐργάτης, πρὸς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον «μισθώσατο ἅμα πρωτὶ» ἀγωνιζόμενοι μετὰ ζήλου διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς ἡμῶν καὶ τὴν κληρονομίαν τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀφθάρτων ἀγαθῶν.

ἀλλήλας ὁδῶν εἰς τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ Πανορθόδοξον Σύνοδον, μόνην ἀρμοδίαν νὰ ἐπιλύσῃ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι τὸ σοβοῦν ζήτημα, ὥς ἐγγεγραμμένον εἰς τὸν κατάλογον τῶν συζητητέων θεμάτων τῆς, νὰ συνεργαζώμεθα ἀδελφικῶς ἐπὶ ὅλων τῶν Ἑθνικῶν καὶ Θρησκευτικῶν ζητημάτων, πρὸς ὠφέλειαν καὶ δόξαν τῆς Αἰωνίου Ἑλλάδος. Ὁ διὰ τῶν διώξεων πειθαναγκασμὸς ἡμῶν ἀπεδείχθη ἐκ τῆς δοκιμῆς ἀτελεσφόρητος καὶ θὰ ἦτο ἀφρσύνῃ ἡ ἐπανάληψις τῶν μεθόδων αὐτῶν, διότι θὰ ἀπέβαιναν πρὸς ζημίαν τοῦ εὐλογημένου ἡμῶν Ἑθνους.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Υπεύθυνος συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τοῖςμπας
Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ:	Ἑξάμηνος δραχμας	15.—
»	Ἑτησία	30.—
Ἑξωτερικοῦ	Ἑξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἑτησία	4

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 1

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

15

Λαὸς θαυμάσιος, τοῦ ὁποῖου ἡ κυρία προσπάθεια ἦτο εἰς τὸ νὰ πραγματοποιήσῃ ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ἰδανικὴν τελειότητα μιᾶς ζωῆς ἐξ ὁλοκλήρου καὶ κατὰ πάντα ἀφωσιωμένης εἰς τὸν Θεόν. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔτρωγον ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης καὶ εἶχον οἱ πάντες μίαν καρδίαν, ὅπως εἶχον καὶ μίαν πίστιν. Ἐξώδευον τὸν καιρὸν τὸν εἰς τὴν προσευχὴν, εἰς τὸ ἐργάζεσθαι καὶ εἰς τὴν σωματικὴν κακοπάθειαν καὶ ἀσκήσιν. Οὕτως ἐπέραν ἡ ἡμέρα των. Τὴν ἐσπέραν ἕκαστος μοναχὸς καθήμενος εἰς τὸ κελλίον του ἐξηκολούθει τὰς πνευματικὰς ἐνασχολήσεις καὶ μελέτας του μέχρι θαδείας νυκτός, καὶ ἐπὶ τέλους παύει διδοὺ τὸ κοινασμένον καὶ διασπασμένον σῶμά του εἰς τὸν ὕπνον. Εἰς τὸ κέντρον τοῦ μοναστηρίου ἦτο ἐκτισμένος Ἰ. Ναὸς. Ἐν αὐτῷ ἱερεὺς μοναχὸς προσέφερε κατὰ Κυριακὴν τὴν Θείαν εὐχαριστίαν, καὶ μετέδιδεν εἰς τοὺς ἀδελφούς τὰ Ἀχραντα Μυστήρια. Τελεία ἐνότης ἐπεκράτει μεταξὺ αὐτῶν. Καταβαίνων ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον ὁ ἱερεὺς ἐλησμονεῖ καὶ αὐτὸς τὸ ἀξίωμα του, καὶ δὲν ἐνεθιμῆτο τίποτε ἄλλο παρ' ὅτι ἦτο καὶ αὐτὸς μοναχὸς, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι. Ἡ ζωὴ των ἦτο ἁγνή καὶ ἀγία, καὶ γενικῶς ἐκτάκτως ἀπερίσπαστος ἀπὸ φροντίδας κοσμικῆς. Δὲν εἶχον χρήματα, οὔτε ἰδιοκτησίαν τινά, οὔτε αὐτὸ τὸ μοναχικὸν ἔνδυμα δὲν ἦτο ἰδικόν των. Δὲν ἐσκέπτοντο περὶ φαγητοῦ, παρὰ τὰς ἐσπερινὰς ὥρας. ἤκμαζε καὶ εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν ἡ ἰδία ἀνθήσις τῶν ἀρετῶν, ἡ ὁποία ἦνθη καὶ εἰς τὴν ἐρημον ἐκείνην, ὅπου ὁ Μέγας Ἀντώνιος εἶχε πρῶτος προσελκύσει ψυχὰς ἐπιποθοῦσας τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἐρημίαν.

Καθὼς διέσχισε μὲ τὴν συνοδείαν του κοιλάδα τινά τοῦ Νείλου ὁ Ἀθανάσιος, ἤκουσε ἀφ᾽ ἑνός μαζοῦθεν ἀγγελικὸν τι ἔσμα. Καθόσον δὲ προσχώρει καθίστατο τοῦτο διαυγέστερον, καὶ ἐν τέλει διέκρινε καὶ τοὺς λόγους τοῦ ψαλμοῦ. Μετὰ τινος δὲ στιγμῆς ἐδρέθη ἔμπροσθεν μιᾶς ἀναριθμήτου σειρᾶς μοναχῶν, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἐνδεδυμένοι μὲ δέσματα αἰγῶν καὶ προβάτων καὶ εἶχον τὸ πρόσωπον ἀποστράπτειν καὶ ἀκτινοβολοῦν ἐκ τῆς ἀγιότητος, μὲ καταβιβασμένον τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς των. Ἦσαν οἱ μοναχοὶ τοῦ Παχόμιου, οἱ ὅποιοι ἤρχοντο νὰ χαιρετίσων κατὰ τὴν διόδον του τὸν Μέγαν μαχητὴν καὶ προσταθλητὴν τῶν συγχρόνων πνευματικῶν ἀγώνων.

Ἐκ ταπεινοφροσύνης ἀξιοθαυμάστου ὁ Ἅγιος Ἀββάς, ὁ Παχόμιος, ἐκρύβη εἰς τὸ πλῆθος τῶν μοναχῶν. Ἀφ᾽ ἑνὸς νὰ περάσῃ ὁ ἐνδοξος Πατριάρχης, χωρὶς νὰ παρουσιασθῇ εἰς αὐτόν, διότι δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ δημοσιὰ ἀντικείμενον θαυμασμοῦ.

Ὁ Ἀθανάσιος ἠλόγησε τοὺς πιστοὺς αὐτοὺς δούλους τοῦ Κυρίου λίαν συγκεκινημένος καὶ ἐξακολούθησας τὴν πορείαν του, κατέβη μετὰ τινος ἡμέρας εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Ἄλλ' αἱ ἡμέραι τῆς πλήρους εἰρήνης καὶ χα-

ρᾶς εἶναι σπάνια εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Ἐδρεθεῖς ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, κατὰ τὸν θυελλώδη ἐκείνον αἰῶνα ὁ Ἀθανάσιος, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ ἐπὶ μακρὸν εἰς τὴν ἡσυχον εὐτυχίαν τῶν πνευματικῶν τοῦ ἐνασχολήσεσθαι. Ἦτο προωρισμένον ἡ ζωὴ του νὰ εἶναι ἀκατάπαυστος ἀγὼν ἐν μέσῳ θυελλῶν καὶ καταγίδων.

Κεφάλαιον Ε'

Νέαι ἐπιθέσεις καὶ συνοφανταί τῶν Ἀρειανῶν.

Δὲν ἐπρόλαβεν, ὁ Ἀθανάσιος νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν ἔδραν του, καὶ ὁ θόρυβος νέου πολέμου ἀντήχησε κατὰ τοῦ προσώπου του. Ὁ Νικομηδείας Εὐσέβιος, ὁ Θεόγνης τῆς Νικαίας, κατώρθωσαν νὰ προσελκύσουν πάλιν τὸν Ἀρχηγὸν τῶν Μελετιανῶν Ἰωάννην Ἀρχάφ εἰς τὴν μερίδα των. Παρουσιασθέντες δὲ μετ' αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Μ. Κων)τίνου καὶ ὑποκρινόμενοι, ὅτι ἠγανάκτουν ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἡθικῆς, ἐξέθεσαν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τὰ παράπονά των. Παρουσίασαν τὸν Ἀθανάσιον ὡς τέρας πρωτοφανοῦς διαστροφῆς, ὡς διαπράξαντα φοβερά καὶ ἐπαισχυντὰ ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα ἐξέθετον ὁλόκληρον τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας. Ὅλα δὲ αὐτὰ ἐλέχθησαν μὲ τὴν ἐκφρασιν θλίψεως καὶ ἐλκυστικότητος, ὥστε ὁ Μ. Κων)τίνος παρεσύρθη καὶ παρασφειδὲς συνεφώνησε εἰς τὸ νὰ συγκληθῇ σύνοδος τις εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης, ὅπως κρίνῃ τὰς κατὰ τοῦ Ἀθανασίου κατηγορίας. Ἐπελέγη δὲ ὁ τόπος οὗτος διὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Συνόδου, πρῶτον μὲν, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος τῆς πόλεως ταύτης ἦτο ἡμερομηνός, καὶ δεύτερον διότι εὐρίσκειτο μακρὰν τῆς Νικομηδείας, ὅπου εἶχε τὴν ἔδραν του ὁ Αὐτοκράτωρ, καὶ δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ παρακολογηθῇ ἐκ τοῦ πλησίον τὰς κατὰ τοῦ Ἀθανασίου μηχανορραφίας των.

Ἐστάλησαν λοιπὸν ἐπευσιμένως ἐπιστολαὶ πρὸς τοὺς φίλους των Ἐπισκόπους, οἱ ὅποιοι προσεκαλοῦντο νὰ σπεύσων εἰς Καισάρειαν, ἐκλήθη δὲ καὶ ὁ Ἀθανάσιος. Καὶ οἱ μὲν δικασταὶ ἐσπευσαν ἀμέσως, ὁ Ἀθανάσιος ὁμῶς ἐβράδυνε.

Ὅλα λοιπὸν ἦσαν ἤδη τελειωμένα, κατὰ τοὺς Ἀρειανούς. Θὰ συνελάμβανον, ἐπὶ τέλους εἰς τὰ δέκτριά των τὸν Ἀθανάσιον, θὰ τὸν καθήρουν καὶ θὰ τὸν ἐξώρισον. Οἱ Ὁρθόδοξοι θὰ ἔχαναν τὸν ἀρχηγόν των, καὶ αὐτοὶ ἀνενόηλοι θὰ διέδιδον τὸ αἵρετικὸν των σύμβολον εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην. Ἀδτὰ ὠναιρεῦντο οἱ Ἀρειανοί, χωρὶς νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν των τὴν Θείαν Προνοίαν καὶ τὴν σύνεσιν καὶ φρόνησιν τοῦ Ἀθανασίου.

Ἡ συγκροτηθεῖσα σύνοδος ἡξηκολούθει νὰ περιμένῃ. Ἀλλ' ὁ Ἀθανάσιος ἠρνήθη νὰ παρουσιασθῇ

Εισφοραὶ ὑπὲρ τοῦ Οἰοτροφείου

Μέσω Διαχειριστοῦ

† Ν. Τριῶν Ἱεραρχῶν Κορίνθου	3.100
† Ν. Ἀγ. Σπυρίδωνος Λαμίας	1.521

ἐνώπιόν της, διότι ὁ Εὐσέβιος ὁ Νικομηδείας ἦτο αἵρετικὸς, καὶ δὲν συγκατετίθετο νὰ ἐπικοινωνήσῃ πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ καὶ διότι εἶχον κληθῇ εἰς τὴν σύνοδον δεδηλωμένοι ἐχθροὶ τοῦ Πατριάρχου. Ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ κοιτῇ ἀπὸ Ἐπισκόπους τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας, ἢ τουλάχιστον ἐξ ὁλοκλήρου τῆς Ἀνατολῆς. Τοὺς λόγους τούτους ἐγκωστοποίησε καὶ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, ὅστις διετέλει δυστυχῶς τότε ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ Εὐσέβιου καὶ τῶν ὁπαδῶν του, δηλητηριασθεὶς ἀπὸ τὰς διαβολὰς των. Διὰ τοῦτο δὲ ἐθεώρησε τὴν ἄρνησιν τοῦ Ἀθανασίου ὡς προερχομένην ἀπὸ ἀδάμαστον ἀλαζονείαν, καὶ ὡς περιφρόνησιν πρὸς τὴν αὐτοκρατορικὴν του δύναμιν.

(Ἀκολουθεῖ)

† Ν. Ἀγ. Θεοδώρου (Ν. Σμύρνης)	395
Ἀνώνυμος Μοναχὴ	100
Ἀνώνυμος κυρία	150
χῆρα Σωτηρίου Φαληρέα	500
Βασίλειος Κατσιάνας	120
Γεοργ. Εὐδόκιμος	150
Γεοργ. Θεόφιλος Ἀδαμάκης	1.050
Σάββας Θεοδοσιάδης	230
† Ν. Ἀγ. Ἀναργύρου (Σάμου)	200
Ἀθανάσιος Χαντζόπουλος	40
† Ν. Ἀγ. Τριῶν Παρθένων	150
Δημήτριος Ταργαζίτης	50
Ἰωάννης Κεπάλογλου (Φάρσαλα)	500
Γεοργ. Στυλιανὸς Μουσᾶς	2.000
Σπυρίδων Σαγιᾶς (Πτολεμαῖς)	730
Σύνολον	10.986

Στοιμιάστιον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν ὁμώνυμον Ἱ. Μονὴν Οἰνουσσῶν Χίου. Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς νεοειδρυθείσης περικαλλεστάτης Ἱ. Μονῆς διακρίνονται : ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. Αὔξεντιος, ἡ Ἁγία Καθηγουμένη Μοναχὴ Μαρία Μυστιδιώτισσα προσκνητρία, οἱ Ἀρχιμανδρίται, Πα-σιος Εὐθymiάδης, Γαβριήλ Καλαμαράκης καὶ Θεόδωρος, ὁ Ἱεροδιάκονος Ἐπιφάνειος καὶ μέρος τῶν προσκνητῶν.

ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

‘Ο ‘Ιερέυς καὶ οἱ θλιμμένοι

Οἱ θλιμμένοι! Ἀτελείωτος σειρὰ ἀπὸ τοῦ ἀξιοσημειώτους αὐτοῦ ἀνθρώπου, ποὺ τοὺς ἐκτύπησε μία μεγάλη συμφορὰ: ἓνα οικονομικὸν νιάγιον, μία χρονία ἀδεράπεντος ἀσθένεια, ἡ ἀπώλεια μιᾶς θέσεως ἢ ἐνὸς ἀξιώματος, ὁ θάνατος ἐνὸς προσφιλοῦς προσώπου, μία ἄλλη δογμασία καὶ ἐταράχθη τόσον ἡ ψυχὴ των! «Ἐστράφησαν ἐν ἑαυτοῖς ἐχόρτασαν πικρίας, ἐμεθύθησαν χολῆς» (Θορν. λ' 12). Ἔτσι τελειώνει σιγὰ σιγὰ τὸ κεφάλαιον τῆς ζωῆς των. Χάνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον τοῦ πνεύματος των ἡ χαρὰ. Ἐξαφανίζεται ἡ ὑπομονὴ τῆς ψυχῆς των ὁλοένα.

Γίνεται ἀπαραίτητος ἡ ἐπέμβασις τοῦ ἱερέως, διὰ νὰ μὴ μείνῃ ἀβοήθητος ὁ χριστιανὸς κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς θλίψεως. Πολλοὺς γὰρ ἀπώλεσεν ἡ λύπη λέγει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Μὲ στοργὴν πατρικὴν λοιπὸν ὁ ἱερεὺς θὰ πλησιάσῃ τὸν πονεμένον, διὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ, νὰ τὸν στηρίξῃ, νὰ τὸν ἐνισχύσῃ. Θὰ προσπαθῇ νὰ ἀνάρῃ ξανά εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ πονεμένου τὴν σθεσμένην ἐλπίδα. Νὰ φυτεύσῃ βαθειά μέσα του ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἢ ἂν ὑπάρχῃ νὰ ζωογονήσῃ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι διὰ τὸν χριστιανὸν ἓνα μόνον κακὸν ὑπάρχει, ἡ ἁμαρτία. Καὶ ὅλα τὰ ἄλλα, ζημίαι ὕλικοι καὶ ἀρρωστήματα καὶ θάνατος ἀκόμη, δὲν εἶναι κακά. Εἶναι μέσα ποὺ μεταχειρίζεται ὁ καλὸς Θεὸς διὰ τὴν πνευματικὴν προαγωγὴν. Εἶναι ἀκρόασις τῆς ἀρετῆς. Αὐτὰ μᾶς γυμνάζουν εἰς τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ὑπομονήν.

Κατόπιν θὰ ἀναφέρῃ εἰς τὸν πονεμένον καὶ θὰ τὸν πείσῃ ὅτι ὁ Θεός, ποὺ «τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν», ἐπιτρέπει νὰ ὑποφέρῃ με σκοπὸν τὸ μεταλαβεῖν τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ. Θὰ τὸν νίσῃ ἐπίσης τοῦτο: ὅτι εἶναι ἀντίθετον μετὰ τὸ συμφέρον του εἰς τὰς δυσκόλους αὐτὰς στιγμὰς νὰ μὴ χρησιμοποιῇ τὸ ἄριστον καὶ πάρα πολὺ ἀποτελεσματικὸν φάρμακον κατὰ τῆς θλίψεως, τὴν προσευχὴν. Ἀλήθεια! Εἰς πόσας ἀτέραντα πονεμένας ψυχὰς δὲν ἐστάθη ἡ προσευχὴ τὸ «πανσώζοντον βότανον»!

Δὲν θὰ παραλείψῃ νὰ ἀναφέρῃ τὴν ἀφιέρωσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀγάτης. Ἀναρίθμητοι εἶναι αἱ ψυχὰς, ποὺ ἐξέχασαν τὸν ἰδικὸν τὸν πόνον προσπαθεῖσαι νὰ γλυκάνουν τὸν πόνον ἐνός, ἀδελφοῦ των. Εἰς τὸ βιβλίον «Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀγάτης», σελ. 288 λ.χ. με πολλὴν εὐκρίνειαν, ἂν καὶ πολὺ πονεμένη μία καρδιά, διηγεῖται πὺς εὗρε τὴν χαρὰν τῆς εἰς τὴν εὐδοσίαν. Πολλὰ παρόμοια περιστατικὰ ἡμποῦμε νὰ ἀναφέρωμεν. Ἡ θλίψις χωρὶς τὸν Θεὸν εἶναι ἀληθινὸν μαρτύριον. Σκουλήκι, ποὺ κατατρώγει τὰ σωθικά τοῦ ἀνθρώπου. Μὲ τὸν Χριστὸν ὁδηγεῖ εἰς τὴν λύτρωσιν.

Κάποτε αἰτία τοῦ πόνου θὰ εἶναι ὁ θάνατος κάποιου ἀγαπημένου προσώπου. Ἐπιβάλλεται τότε νὰ διδάξῃ ὁ ἱερεὺς τὸν πονεμένον, ὅτι ὁ θάνατος μακριὰ ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι ἐκμυρνήσεις, εἶναι μετάβασις εἰς ἄλ-

λην ζωὴν, αἰώνιον. Εἶναι σπορὰ τοῦ φθαρτοῦ σώματος, διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ τὸ ἀφθαρτον. Νὰ τονίσῃ, ὅτι αὐτὸ εἶναι βασικὴ διδασκαλία τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Καὶ ἐπομένως δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν πιστὸν νὰ λυπητῇ «καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα». Ἀλλέως, προδίδει τὴν χριστιανικὴν τοῦ πιστοῦ. Φανερόνεται μὲ τὰ πράγματα ἀνακόλουθος εἰς τὰς ἀρχάς του. Σχετικὰ πρέπει νὰ συστήσῃ καὶ εἰδικὰ βιβλία, τὸ «Πέραν τοῦ τάφου» τοῦ Ἱ. Παναγιωτίδου, καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, τὸ 6' μέρος ἀπὸ τὸ καλογραφικὸν καὶ δυνατὸν βιβλίον «Διὰ τὰς ὥρας τοῦ πόνου» τοῦ Σ. Παπακώστα, τὸ «Πέραν τοῦ τάφου» τοῦ ἀληθινοῦ Κ. Καλλινίκου κ.ά.

Κοντὰ εἰς ὅλα αὐτὰ πρέπει ὁ ἱερεὺς νὰ δώσῃ νὰ καταλάβῃ ὁ δοκιμασμένος χριστιανός, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ ἄνθρωπος χωρὶς θλίψεις εἰς τὴν πρόσκαιρον ζωὴν του. «Οὐδὲ γὰρ αἰὶ χειμῶν, οὐδὲ αἰὶ θέρος, οὐκ αἰὶ κύματα, οὐδὲ αἰὶ γαλήνη, οὐκ αἰὶ νύξ, οὐδὲ αἰὶ ἡμέρα, οὐτὼς οὐδὲ αἰὶ θλίψις, ἀλλ' ἔσται καὶ ἄνεσις μόνον, ἐὰν ἐν τῇ θλίψει διὰ παντὸς εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ» (Ἱ. Χρυσόστομος εἰς Ἀνδρ. δ').

ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΚΑΙ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ὁ γνωστὸς διὰ τὰς ἐκδόσεις κλασσικῶν κειμένων τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως Οἶκος «ΑΣΤΗΡ» τῶν ἀδελφῶν Ἀλ. καὶ Ε. Παπαδημητρίου ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς τὴν περίφημην «ΚΑΙΜΑΚΑ» τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου, ὁ ὁποῖος ἐξ αἰτίας τοῦ βιβλίου του αὐτοῦ ἔμεινεν εἰς τὴν ἱστορίαν ὡς «Ἰωάννης ὁ τῆς Κλίμακος».

Ἡ βίβλος αὕτη, γραφείσα ὑπὸ καρδίας κεκαλυμμένης καὶ καταλαμπαιμένης ὑπὸ τῶν μυστικῶν ἀκτίνων τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, φέρει θεῖαν ὄντως σφραγίδα. Τὸ ὕψος τῶν ἰδεῶν καὶ τὸ βάθος τῶν νοημάτων τῆς εἶναι ἀσύγκριτον. Ἐπὶ αἰῶνας ἀπετέλεσε τὸ γλυκύτερον ἐνττύφημα τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ. Χιλιάδες ἀσκηταὶ καὶ μοναχοί, ἀλλὰ καὶ ἀναρίθμητοι πιστοὶ ψυχὰς, ζῶσαι ἐν τῷ κόσμῳ εὖρον εἰς αὐτὴν τὸν «ἄρτον τὸν ἐπουσίαν» τῆς ψυχῆς καὶ «τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν καὶ ἀλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον».

Ἐκθρέψασι διὰ τῶν πλουσίων πνευματικῶν χυμῶν τῆς ἑνῆς ὁλόκληρον κόσμον θεολόγων ὑπάρξεων, ἀπέβη ὄντως ἡ βίβλος αὕτη Κλίμαξ θεῶν ἀναβάσεων, ὁδηγοῦσα εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Θεῖα εὐδοκία ἀναδίδεται ἐκ πάσης σελίδος καὶ οὐράνιος γλυκύτης ἀπορρέει ἐκ παντὸς νοήματος τοῦ κεχαριτωμένου βιβλίου.

Ἡ ἐκδοσις, ἀνταξία τοῦ περιεχομένου, εἶναι πραγματικὸν «θαῦμα ἰδέσθαι». Χάρτης ἐκλεκτός, βιβλιοδεσία λίαν καλαίσθητος, βυζαντινὴ εἰκονογράφησις πλουσιωτάτη.

Τιμὴ ἐκάστον τόμον δραχμαὶ 200.

Ἡ Ὁρθοδοξία ἔναντι τοῦ χιλιασμοῦ

γ) Ἀποδείξεις ἐκ τῆς Κ.Δ.

Εάν διὰ τῶν ὡς ἄνω ὀλίγων παρατιθεμένων χωρίων ἀποδεικνύεται ἡ μετὰ θάνατον μέση κατάσταση, ἐκ τῆς Κ.Δ. ἀποδεικνύεται φανεῶς ἡ ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ ζωὴ τῆς ψυχῆς. Διὰ τὴν μὴ μακροηγοῦμεν, θὰ παραθέσωμεν ἐλάχιστα χωρία, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἀποδειχθῇ οὐ μόνον ἡ ὑπαρξίς τῆς μέσης καταστάσεως, ἀλλὰ καὶ ἡ διάκρισις αὐτῆς εἰς τὴν τῶν δικαίων καὶ τὴν τῶν ἁματωλῶν.

Ὁ Κύριος ἐν Ἰωάν. η 56 λέγει «Ἀβραάμ ὁ πατὴρ ἡμῶν ἠγαλλίασεν, ἵνα ἴδῃ τὴν ἡμέραν τὴν ἐμὴν καὶ εἶδε καὶ ἐχάρη.

καὶ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτῳ βίος του κατὰ τὸν λόγον:

Ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις Του «Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι ἕως ἡμέρας ἐστί».

Διὰ τὴν ἴδῃ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὁ Ἀβραάμ ὁ πρὸ 20 αἰώνων ἀποθανὼν ἀποδεικνύεται, ὅτι ἔζη κατὰ τὴν ψυχὴν, ὅταν ἦλθεν ὁ Κύριος εἰς τὸν κόσμον.

Ἐν τῇ Βα Κορ. ε' 1 ὁ Ἀπόστολος λέγει «Οἶδαμεν γάρ, ὅτι ἐάν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ, οἰκοδομην ἐκ Θεοῦ ἔχομεν, οἰκίαν ἀχειροποίητον αἰώνιον ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εἰς δὲ τὸν βῶν στίχον μετὰ πολλὰς ἐξηγήσεις περιεχομένης εἰς τοὺς 2—5 στ. καταλήγει οὕτω. «Θαροῦμεν δὲ καὶ εὐδοκούμεν μᾶλλον ἐκδημηῆσαι ἐκ τοῦ σώματος καὶ ἐνδημηῆσαι πρὸς τὸν Κύριον».

Ὁ Παῦλος ἐνταῦθα σαφῶς διδάσκει, ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ἀποδημία ἡμῶν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου πρὸς τὸν Κύριον, παρὰ τῷ ὁποίῳ θὰ εὐσκομεν τὴν ἀχειροποίητον κατοικίαν μας τὴν αἰώνιον κατὰ τὴν ὑπόσχασίν του, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ἐν τῷ ὑπερώῳ, ὅτι πορεύεται, ἵνα ἐτοιμάσῃ αὐτοῖς τόπον καὶ ὅταν ὑψωθῇ θὰ ἐλκύσῃ πάντας πρὸς τὸν ἑαυτὸν του, διότι παρὰ τῷ Πατρὶ ὑπάρχουν πολλαὶ μοναί. Θὰ ἐπιστρέψῃ δὲ διὰ τὴν παραλάβῃ αὐτοὺς, «ἵνα» λέγει «ὅπου εἰμὶ ἐγὼ καὶ ὑμεῖς ἦτε» (Ἰωάν. ιδ' 1—3).

Ἀλλὰ ποῦ θὰ εἶναι ὁ Κύριος; Εἰς τὴν κατάπαυσίν του, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθε μετὰ τὴν Ἀνάληψίν του, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἀπόστολος παροικνεῖ τοὺς Χριστιανοὺς νὰ εἰσελθῶσι διὰ τοῦ θανάτου λέγων «Σπουδάσωμεν οὖν εἰσελθεῖν εἰς ἐκείνην τὴν κατάπαυσιν» (Ἐβρ. δ' 10, 11).

Εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιστολὴν β' 22—24 ὁ αὐτὸς Ἀπόστολος μετ' ἐνθουσιασμοῦ διηγεῖται περὶ τῆς μακαρίας ταύτης καταστάσεως, τῆς ὁποίας ἡ ἀπόκτησις εἶναι ὁ σκοπὸς καὶ τὸ τέλος τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτῳ προσελεύσεως τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν πίστιν εἰς τὸν Κύριον καὶ εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ γενομένην σωτηρίαν τοῦ κόσμου καὶ λέγει «προσεληλύθατε Σιών ὄρει καὶ πόλει Θεοῦ ζώντος, Ἱερουσαλὴμ ἐπουρανίῳ καὶ μυριάσιν ἀγγέλων, πανηγύρει καὶ ἐκκλησίᾳ πρὸς ὑποτόκων ἀπογεγραμμένων ἐν οὐρανοῖς καὶ Κριτῇ Θεῷ πάντων καὶ πνεύμασι δικαίων τετελειωμένων καὶ διαθήρης νέας μεσότης Ἰησοῦ καὶ αἵματι ραντισμοῦ κρείττον λαλοῦντα παρὰ τὸν Ἀδελφόν. Τὴν νὰ διαμώσῃ κανεῖς εἰς τὸ χωρίον ταύ-

το; Τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ Παύλου, τὸ γλαφυρὸν τοῦ ὕψους, τὸ ὕψος τῶν ἐννοιῶν, τὸν δραματισμόν τῆς ἐν οὐρανῷ θριαμβευούσης Ἐκκλησίας, τῆς ἐπουρανίου Ἱερουσαλὴμ, τῆς πόλεως τοῦ ζώντος Θεοῦ μετὰ τὰς μυριάδας τῶν ἀγγέλων καὶ τὰς ψυχὰς τῶν δικαίων διὰ τοῦ θανάτου τοῦ μαρτυρικοῦ τελειωθέντων;

Τι ἄλλο δεικνύουν οἱ λόγοι τοῦ Οὐρανοθάμνου Ἀποστόλου παρὰ τὴν ὑπαρξίν μέσης καταστάσεως ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πιστοῦ μέχρι τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, εἰς τὴν ὁποίαν ζῶσι καὶ κινεῖνται αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθνησκόντων μακάριοι μὲν, ἐάν ἐτελειώθῃσιν ἐν δικαίῳ, τεθλιμμένοι δέ, ἐάν ἔζησαν ἐν τῷ κόσμῳ ἀδιάφοροι πρὸς αὐτήν;

Αἱ αὐτὸ ὁ Ἀπόστολος ἔχει πεποιθήσῃ εἰς τὸν Κύριον, ὅτι θὰ ἐνισχύσῃ αὐτὸν κατὰ τῆς ἁμαρτίας μέχρι τοῦ θανάτου του καὶ θὰ τὸν εἰσαγάγῃ εἰς τὴν βασιλείαν τὴν ἐπουράνιον διὸ καὶ λέγει «Ῥύσεται με

Κύριος ἀπὸ παντὸς ἔργου πονηροῦ καὶ σώσει εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ τὴν ἐπουράνιον (Β' Τιμ. δ' 18).

Αὐτὴ ἡ παραβολὴ τοῦ πλουτοῦ καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἐμφανίζει τοῦ μὲν Λαζάρου τὴν ψυχὴν μετακομισθεῖσαν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ εὐρισκομένην ἐν ἀνέσει (παρακαλεῖται), τὴν δὲ τοῦ πλουτοῦ ἐν βασάνῃ ἐν τῷ Ἄδῃ (οὐ δὲ ὀδυνάσαι) ὅχι μετὰ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν του, ἀλλὰ ζώντων ἀκόμη τῶν ἀδελφῶν του, δὲν ἀποστοιμῶναι τοὺς Ἰεχωβίτας ἀρνούμενους τὴν ὑπαρξίν ἐν τῇ ζωῇ τῶν ψυχῶν τῶν ἀποθνησκόντων;

Μὴ εἴπῃ δὲ κανεῖς, ὅτι οἱ λόγοι οὗτοι εἶναι παραβολικοὶ καὶ δὲν δυνάμεθα δι' αὐτῶν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὑπάρχει τοιαύτη ζωὴ. Διότι ὁ Κύριος δὲν συνέθεσε παραμύθια εἰς τὰς παραβολάς, ἀλλ' ἐκ τῶν κατ' ἐκάστην συμβαίνοντων, ἐκ τῶν γεγονότων καὶ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἔλαβε τὰ παραδείγματά του διὰ τὴν συνθέσιν τὰς ὑψηλοτέρας Χριστιανικὰς διδασκαλίας.

Ἀλλὰ μὴ τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς τῆς καταστάσεως δὲν διατρονεῖν οἱ λόγοι τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου «ἐν ᾧ καὶ τοῖς ἐν φιλκακίᾳ πνεύμασι παρενθεῖς ἐκήρυξε (ὁ Ἰησοῦς)» (Α' Πέτρου γ' 19) καὶ «νεκροὺς εὐηγγελίσθη»; (αὐτόθι 8' 6);

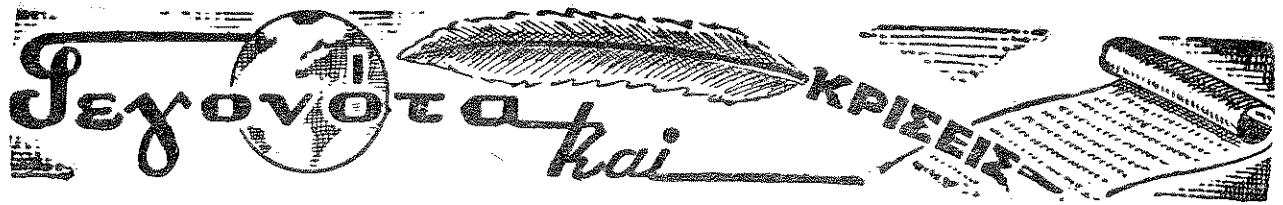
Ἐκ πάντων τούτων τῶν σποραδικῶς ἐκ τῆς Γραφῆς ληφθέντων ἀποδεικνύεται πασιφανῶς ἡ ἀλήθεια, ὅτι αἱ ψυχαὶ εἶναι ἀθάνατοι ζῶσαι μετὰ τὸν ἐκ τοῦ σώματος χωρισμόν των εἰς κατάστασιν μακαρίαν μὲν, ἐάν ἔζησαν συμφώνως πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, βασανιστικὴν δέ, ἐάν ἔζησαν μακρὰν τοῦ Θεοῦ.

Ἄς μὴ εἴπουν δὲ οἱ Ἰεχωβίται «τότε τί χροιάζεται ἡ Γενικὴ κρίσις, περὶ τῆς ὁποίας τόσον σαφῶς ὁμιλεῖ ἡ Γραφή»;

Ἀπαντοῦμεν:

Διὰ τὴν περιληφθῶν καὶ οἱ ζῶντες εἰς τὴν αἰωνιότητα ἀλλασσόμενοι κατὰ τὸ σῶμα, ὡς λέγεται ἐν τῇ Α' Θεσσαλονικέῳ.

Διὰ τὴν ἀναστήθῃν τὰ νεκρὰ σώματα ἐκ τῶν τάφων των καὶ ἐκδοθῇν μετὰ τὰς ψυχὰς των κατὰ τὴν προφητείαν τοῦ Ἰεζεκιήλ.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 11 Ἰουνίου ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τοῦ «Ἄξιόν ἐστιν» πανηγυρίζει δι' Ἀσχιερατικῆς ἀγουανίας ἡ ὁμώνυμος Ἱ. Μονὴ Βασιμπόλης Ἀττικῆς.

Τὴν 4ην Κυρ. Ματθαίου, ἑορτὴν τῶν ἐν Χίῳ Ἁγίων ἐν ἀσκήσει καὶ ἀθλήσει διαλαμπάντων, ἑορτάζει ἡ Ἱ. Μονὴ Ἀγ. Μηνᾶ Ἀνθοῦσης Ἀττικῆς.

Ἡ ἀγαμία τοῦ παπικοῦ κλήρου

Ὡς γνωστόν, ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία ἐπιβάλλει τὴν ἀγαμίαν εἰς πάντας τοὺς κληρικούς της, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀκολουθοῦσαν τὴν μέσσην ὁδὸν καὶ ἐν τῷ θέματι τούτῳ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἄλλ' ἤρχισεν ἤδη νὰ δημιουργηθῇ σάλος εἰς τοὺς κόλπους τῆς πρώτης, ἐκ τῶν συζητήσεων, αἰτινες διαξάγονται ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου εἰς παγκόσμιον κλίμακα.

Τὰ 50% ἐπὶ 60.000 ἱερέων Παπικῶν εἰς τὴν Ἀμερικῇ» πεφάνθησαν πρὸ τινων ἐτῶν, ὅτι ἡ ἀγαμία τοῦ κλήρου πρέπει νὰ εἶναι προαιρετικὴ καὶ οὐχὶ ὑποχρεωτικὴ.

Ἐκ τῆς πρὸ μηνὸς δὲ γενομένης εἰς Βραζιλίαν ἐρεύνης προέκυψαν, ὅτι τὰ 90% τοῦ Βραζιλιανοῦ κλήρου τάσσονται ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῆς ἀναγκαστικῆς ἀγαμίας τοῦ κλήρου. Ἀναγνωρίζουν, ὅτι ἡ παρθενία εἶναι δῶρον Θεοῦ, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἐπιβάλληται.

Εἰς τὸν Καναδᾶν ἡ Ἐπισκοπικὴ σύνοδος τῶν Παπικῶν ἀπεφάσισεν, ὅπως «ὁλόκληρος ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ» μετέχη τῶν συζητήσεων περὶ τοῦ ἔργου τοῦ ἱερέως, περὶ τῆς κοινωνικῆς του καταστάσεως καὶ περὶ τῆς ἀγαμίας του». Ὁ Ἐπίσκοπος δὲ τῆς Βικτωρίας, κατόπιν αἰτήσεως τῶν ἱερέων του ἀπεδέχθη ἀναθεώρησιν τοῦ περὶ ἀγαμίας νόμου, ὥστε νὰ ἐπιτρέπηται εἰς τὸ μέλλον ἡ χειροτονία ἐγγάμων ἀνδρῶν.

Ἐκκλησίαι τοῦ Πάπα

Κατόπιν τῆς δημιουργηθείσης καταστάσεως ὁ Πάπας ἀπευθύνει ἑκκλησίαν εἰς τοὺς ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ἐπισκόπους του, διὰ τῆς ὁποίας, ἐκφράζων τὰς ἀνησυχίας του, συνιστᾷ τὴν μελέτην τοῦ θέματος καὶ τὴν ἐξάντλησιν ὅλης τῆς ἐπὶ τῶν ἱερέων ἐπιρροῆς τὸν πρὸς ἀναχαίτισιν τοῦ κακοῦ. «Ἡ Ἐκκλησία, λέγει, εὐρίσκεται σήμερον ἐνώπιον ρεύματος γνῶμων, τὸ ὁποῖόν κυνδυνεύει νὰ παρασύρῃ ἱερεῖς θεολόγους ἱερεῖς καὶ Ἐπισκόπους». καὶ καταλήγει ὡς ἑξῆς: «Ἄν δὲν πράξωμεν, ὅτι δυνάμεθα διὰ νὰ ἀναχακίσωμεν τὸ κατὰ τῆς ἀγαμίας τῶν ἱερέων σημερινὸν ρεῦμα, θὰ εἴμεθα ὑπεύθυνοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ... Εἶναι λοιπὸν ἐπ' ἀναγκῆς ὅπως τὸ Ἐπισκοπάτον, στενῶς ἠνωμένον μετὰ τοῦ διαδόχου τοῦ Πέτρου (:) ἀφιέρωσιν ὅλας τὰς προσπάθειάς του εἰς

γνήσιον ἀνακαινισμόν τῆς ἱερατικῆς διακονίας...» Φύλλον «Καθολικῆς» 1629)

Ὁ θρόνος τῶν «διαδόχων τοῦ Πέτρου»

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἤρχισαν ἤδη νὰ ἀκούωνται οἱ τριγμοὶ τοῦ θρόνου «τῶν διαδόχων τοῦ Πέτρου», καὶ οὕτω δικαιούμεθα «ἐν τοῖς λόγοις ἡμῶν», δι' ὅσα ἐγράψαμεν εἰς σχόλιον τοῦ προηγουμένου φύλλου «τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» εἰς καιρὸν ἀνύποπτον περὶ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας. «Δὲν πρέπει νὰ σπεύδουν οἱ Ὁρθόδοξοι, ἐγράφομεν, πρὸς τὴν μετὰ τῶν Παπικῶν ἑνωσιν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀποβλέπει ὡς εἰς σανίδα σωτηρίας ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία, παρ' ὅλην τὴν ἐπιφανεϊακὴν ψυχραιμίαν της, ἀγωνιᾷ διὰ τὸ μέλλον της...» (δρα ψ. φ. ὁρθ. ἀριθ. 565) 1.5.69)

Οἱ Παπικοὶ ἔθεσαν ὡς θεμέλιον τῆς Ἐκκλησίας τὸν Πάπαν ἀντὶ τοῦ Χριστοῦ, διότι ἔτσι τοὺς συνέφερε. Χονδροειδεστάτη περερμηνεία τοῦ ἐπιμάχου ρητοῦ «Σὺ εἰ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν» (Ματθ. 16:18). Τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ καθοδηγῶν τὴν Ἐκκλησίαν «εἰς πάσαν τὴν ἀλήθειαν» ἀποφαίνεται διὰ τοῦ θεοκήρυκος Ἀποστόλου Παύλου ὡς ἑξῆς: «ΘΕΜΕΛΙΟΝ γὰρ ἄλλον ΟΥΔΕΙΣ δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κεῖμενον, ὃς ἔστι Ἰησοῦς Χριστός» (Α' Κορινθ. 9:11). Ὁ δὲ Κύριος προφητεύει διὰ τὸ τέλος τῶν οἰκοδομῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι ὠκοδομημέναι ἐπὶ τῆς «Πέτρας» τὰ ἀκόλουθα: «καὶ κατέβη ἡ βροχὴ καὶ ἦλθον οἱ ποταμοὶ καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι καὶ προσέκοψαν τὴν οἰκίαν ἐκείνην, καὶ ἔπεσε, καὶ ἦν ἡ πτώσις αὐτῆς ΜΕΓΑΛΗ» (Ματθ. 24:27). Αὐτὸ τὸ τέλος ἀναμένει ἀφεύκτως καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ Πάπα ὠκοδομημένην Παπικὴν Ἐκκλησίαν. Μὲ τὸ πρῶτον ρήγμα τὸ ὅποιον θὰ δημιουργηθῇ εἰς τὴν οἰκοδομὴν της, θὰ πέσῃ, καὶ ἡ πτώσις της θὰ εἶναι ὄντως «μεγάλῃ». Ἡ Μαρτυρικὴ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἴσταται σταθερῶς ἐπὶ τῆς «Πέτρας», βλέπουσα εἰς ἀφροὺς διαλυόμενα τὰ ἐκάστοτε κατ' αὐτῆς προσπίπτοντα ποικίλα κύματα, καὶ τοὺς ἀγρίους ἀνέμους εἰς οὐδὲν κατ' αὐτῆς ἰσχύοντας. Εἶναι κατέρυθρα τὰ ἱμάτιά της ἀπὸ τὰ συνεχῆ μαρτύριά της, μέ τὰ ὁποῖα εἶναι περιβεβλημένη ὡς «διὰ πορφύρας καὶ βύσσου». Ἀπεδείχθη ἐκ τῶν πραγμάτων ΑΚΑΤΑΛΥΤΟΣ, διότι εἶναι ὡς Θεοσύστατος «Ἐκκλησία Θεοῦ ζῶντος, στύλος καὶ ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας» (Α' τιμοθ. 3:15). Φύλακες τῆς Ὁρθοδοξίας γρηγορεῖτε, πρὸς τὸ συμφέρον ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν πεπλανημένων Παπικῶν, τῶν ὁποίων ἀφεύκτως θὰ διανοιχθοῦν οἱ ὀφθαλμοὶ ἐν καιρῷ.